

ERÄITÄ YHTEENVETOJA VAALIMOBILISAATIESTA

Miltei kaikki Valtakunnanduuman vaaleihin osallistuvat poliittiset voimat ovat jo lopullisesti järjestyneet. Ainakin tärkeimmät puolueyhmittymät ovat piirtyneet esiin niin selvästi, ettei voi olla puhettakaan mistään tuntuvista ja oleellisista muutoksista.

Hallitus on jo kauan sitten aloittanut vaalikampanjan. Oikeistolaiset, nationalistit ja lokakuulaiset „työskentelevät” ilmeisesti hallintoviranomaisten avustamina. Hiljattain „Retsh” lehdessä julkaistu ja sitten monissa sanomalehdissä uudelleen painatettu kuvernöörien kiertokirje kihlakuntien poliisipäälliköille „toimenpiteisiin” ryhtymisestä siihen suuntaan, ettei „vasemmistolaisia” ehdokkaita pääsisi valtuutetuiksi (varsinkaan talonpoikain valtuutetuiksi) eikä valitsijamiehiksi, kohottaa hiukan esirippua sisäasiainministeriön „vaali”-koneen edestä. On varmaa, että siltä taholta tehdään kaikki mahdollinen — ja mahdotonkin — oppositiota vastaan. Ei suinkaan pääministeri Kokovtsov moskovalaisille kauppiaille pitämässään puheessa turhaan niin kovasti korostanut, miten turmiollista „oppositio oppositiolle” on.

Mutta kun kerran voidaan olla varmoja hallituksen ja poliisin uutteruudesta vaaleissa, niin yhtä varmaa on sekín, että valitsijain mielialassa on tapahtunut ja paraillaan tapahtuu laajaperäinen muutos „vasempaan”. Sitä tosiasiaa eivät mitkään hallituksen juonet pysty muuttamaan. Päinvastoin, juonet ja „toimenpiteet” voivat vain lisätä tyytymättömyyttä. Ja on helppo ymmärtää, että jos suurporvaristolla tuota tyytymättömyyttä ilmaisee Shubinskin „oppositio”-puhe tai Rjabushinskin „varovainen” vihaus „kulttuuristen hallintatapojen” toivottavuudesta taikka

ministeristöön kohdistettu kadettilaisen „Retsch” lehden pureva piikittely, niin Rjabushinskeista, Golovineista y.m. riippuvaisten „pikkuihmisten” laajassa piirissä tyytymättömyys on paljon kärkevämpää ja vakavampaa.

Mitkä ovat kantansa määränneet poliittiset ryhmittymät opposition leirissä, joka ilmentää poliittisesti tuota tyytymättömyyttä? Kantansa on määrännyt kadettien ja progressistien „vastuunalainen”, liberaalis-monarkistinen oppositio. Näiden välinen vaaliliitto merkitsee selvästi sitä, että kadetit ovat paljon „oikeistolaisempia” kuin miltä näyttää.

Kantansa ovat määränneet työläisdemokraatit, jotka eivät ole asettaneet tehtäväkseen kadettilais-progressistisen opposition „tukemista”, vaan sen ja oikeistolaisten (muun muassa nationalistien ja lokakuulaisten) välisten selkkausten *hyöksikäyttämisen* demokraattisten ainesten valistamiseksi ja järjestämiseksi. Ja vihdoinkin ovat määränneet kantansa myös porvarilliset demokraatit: trudovikkien konferenssissa he kannattivat sopimusten solmimista „ennen kaikkea sosialidemokraattien kanssa”, samalla kuitenkin esittämättä mitään selvää tunnusta taistelusta kadettien vastavallankumouksellista liberalismia vastaan, t.s. horjuen käytännössä näiden molempien välillä kuten ennenkin.

Millaiset ovat tämän vaaleja edeltävän puolueiden „poliittisen mobilisoinnin” yhteenvedot? Ensimmäinen ja tärkein yhteenvedo, jonka työläisdemokraatit tekivät jo aikoja sitten, on se, että taisteluun ei osallistu kaksi, vaan kolme leiriä. Liberaalit haluaisivat kaikin mokomin esittää asian siten, että todellisuudessa taistelee kaksi leiriä, ja likvidaattorit, kuten on monesti osoitettu, kallistuvat alituisesti tälle samalle näkökannalle. Perustuslain puolesta vai perustuslakia vastaan? — näin määrittelevät kadetit kahden leirin erimielisyyden. Mutta itse asiassa tuo sanamuoto ei määrittele kerrassaan mitään, sillä lokakuulaisetkin uskottelevat olevansa perustuslaillisia. Eikä yleensä puheen pitäisi olla siitä, mitä voidaan nimittää perustuslaiksi ja mitä ei voida siksi nimittää, vaan tiettyjen liberaalisten tai demokraattisten vaatimusten tarkasta sisällöstä.

Kolmen leirin olemassaolon määrää nimenomaan vaatimusten sisältö, reaali luokkatendenssien erilaisuus: oikeisto- eli hallitusleiri; liberaali eli vastavallankumouksellisella maaperällä olevan liberaalis-monarkistisen porvariston leiri; ja demokraattinen leiri. Tällöin

kysymys ei ole niinkään „mahdollisuuksista” nykyisen vaalijärjestelmän vallitessa,— ei, asia on paljon syvällisempi, kysymys on koko vaalien aikana suoritettavan poliittisen selitystyön luonteesta, vaalikampanjan koko aatteellis-poliittisesta sisällöstä.

Tällaisessa tilanteessa liberaalien „strategian” alituisena tarkoituksena on saada kaapatuksi käsiinsä „koko” oppositioliikkeen hegemonia. Ja liberaalinen „Zaprosy Zhizni” lörpötteli julki tuon strategian „salaisuuden”, jota „Retsh” on visusti säilyttänyt. „Progressistit”, kirjoittaa hra R. B.²⁷ „Zaprosyn” 13. numerossa, „ovat aloittaneet kamppailunsa paljon lupaavalla siirrolla (!), muodostamalla niin sanotun „puolueettoman edistysmielisen liittoutuman”. johon kadeteista oikealla olevat poliittiset oppositiopiirit tunsivat heti ensi päivistä suurta vetovoimaa”. Toisaalta „Työryhmän vaaliohjelma epämääräisyydestään huolimatta, — osaksi ehkä sen ansiostakin,— vastaa demokraattisen sivistyneistön laajojen piirien vaatimuksia”. „Tietyissä oloissa Työryhmä voisi täyttää kadeteista vasemmalla samanlaisen tehtävän kuin progressistien ryhmä on ottanut täyttääkseen kadeteista oikealla. Silloin oppositorintama muodostuisi liikkuvista ja horjuvista, mutta joustavista äärimmäisistä sivustoista sekä liikkumattomasta, mutta sitkeästä keskustasta, millä seikalla on strategisessa suhteessa hyvät puolensa poliittisessäkin taistelussa”.

Mikä herroilla Miljukoveilla ja Shingarjoveilla on mielessä, se on R. B:llä kielellä! Kadetit tarvitsevatkin juuri kaksi „joustavaa” sivustaa: progressisteja kesäkuun kolmannen päivän kannalla olevien porvarillisten valitsijain kalastamiseksi sekä „epämääräisiä” demokraatteja demokraattismielisen väen kalastamiseksi. Tuo „strategia” johtuu todellakin itse kadettipuolueen olemuksesta. Sehän on vastavallankumouksellisten liberaalien puolue, joka on petkuttamalla saanut mukaansa joitakin demokraattisia kerroksia, kuten osan kauppa-apulaisista, pikkuvirkailijoista y.m.s. Sellainen puolue juuri tarvitseekin todelliseksi luokkatuekseen „puolueetonta progressistia” ja vetäväksi kyllitseen epämääräistä demokraattia.

Progressistin tyypiksi kelpaavat tilanherra Jefremov ja miljonääri Rjabushinski. Epämääräisen demokraatin tyyppinä on trudovikki narodnikkilaisesta leiristä ja likvidaattori marxilaisesta leiristä. Tarkastelkaa kadettipuolueen koko

historiaa, niin näette, että kadettipuolue on *aina* menetellyt juuri niin, että sillä olisi sanoissa demokratismia, mutta teoissa „jefremovilaista ja Rjabushinskin mukaista” liberaalismia. Kaikessa, alkaen vaikkapa paikallisten maakomiteain suunnitelman myttyynmenosta vuonna 1906 aina budjettiäänestyksiin III Duumassa tahi Miljukovin „lontolaisiin” tunnuslauseisiin²⁸ y.m.s. asti, näemme juuri tämän kadettipuolueelle kuuluvan *olemuksen* ja valedemokraattisen *ulkokuoren*.

Hra R. B. „Zaprosy” lehdessä on niin kömpelö, että häneltä luiskahti vahingossa totuus, jota liberaalit ovat niin visusti salanneet demokraateilta ja sotkeneet sitä. Progressistien ohjelma, myöntää hän, „asettaa kysymyksen lujalle, reaaliselle maaperälle”! Mutta tuossa ohjelmassahan ei ole muuta kuin aito lokakuulaiskuosisia yleisiä korulauseita (esim. „lokakuun 17 päivän manifestin täydellinen toteuttaminen”). Lujaksi ja reaaliseksi maaperäksi sanotaan porvarillisen liberalismiin maaperää, liberalismiin, joka on niin maltillinen, nöyrä ja voimaton, että on suorastaan naurettavaa perustaa siihen mitään toiveita. Niitä, jotka olivat „rauhallisia uudistajia” vuonna 1907,— niitä, jotka III Duumassa pysyttelivät kadettien ja lokakuulaisten välilla,— niitä nyt sanotaan lujaksi ja reaaliseksi maaperäksi!

Miljonääri Rjabushinski on progressisti. Näiden tai samankaltaisten progressistien äänenkannattajana on „Utro Rossii”. Ja nimenomaan „Retsh”, progressistien kanssa liittoutuneiden kadettien äänenkannattaja, kirjoitti: „Kaikkein tyytyväisin (Kokovtsovin puheeseen) on Moskovan teollisuudenharjoittajain äänenkannattaja „Utro Rossii”... Se toistaa Krestovnikovin sanoja: „Kauppa- ja teollisuus-Moskova voi katsoa olevansa tyydytetty””. Ja „Retsh” omasta puolestaan lisäsi: „Mikäli se „Golos Moskvyy” ja „Utro Rossii” lehdistä riippuu, niin ne ovat valmiit luopumaan kaikista linjoista ja tuntevat olevansa tyytyväisiä”.

Herää kysymys: mitkä tiedot todistavat, että Jefremovilla tai muilla progressisteilla on linja? Sellaisia tietoja ei ole olemassa. Moisen progressismin, samantekevää nimitetäänkö sitä progressismiksi tai kadetismiksi, tukeminen ei ole muuta kuin demokratian luopumista asemistaan. Toista on porvariston ja tilanherrain, liberaalien ja oikeistolaisten välisten selkkausten hyväksikäyttö. Vain siten voi demokraatti asettaa tehtävänsä.

Tämän tehtävän täyttämistä varten, taloudellisesti Jefremoveista ja Rjabushinskeista riippuvien tavattoman laajojen joukkojen poliittista valistamista ja järjestämistä varten on käsitettävä selvästi kadettien ja progressistien liberalismin vastavallankumouksellisuus. Tuon selvän käsityksen puuttuminen on perusvika, joka on yhteinen trudovikeille ja likvidaattoreille. Trudovikeilta liberalismin luokkaluonteen kuvaus puuttuu kokonaan, likvidaattoreilla on korulauseita „*Duuman* tempaamisesta pois taantumuksen käsistä”, kadettien ja progressistien lähenemisestä valtaan, heidän suorittamastaan historian kannalta edistyksestä työstä (ks. Martovia ja Dania), ja kaikki yhdessä kuitenkin muodostaa juuri sen kadetti-„sivustan” toimiosuuden, johon myöskin R. B. on niin tyytyväinen.

Trudovikkien ja likvidaattorien subjektiiviset toivomukset eivät tietenkään ole sellaisia, mutta tässä ei ole kysymys heidän subjektiivisista suunnitelmistaan, vaan yhteiskunnan voimien objektiivisesta ryhmittymisestä. Ja huolimatta kaikista kahden leirin aatteen kannattajista, huolimatta vahingoniloisista huudoista, että työläisdemokraatit ovat desorganisoituja (ks. samaa hra R. B:n kirjoitusta), tämä ryhmittymys osoittaa meille selvästi, että kolmas leiri on muodostunut. Sen linja on esitetty selvästi ja on se kaikille tunnettu. Antilikvidaattorityöläiset noudattavat tätä linjaa liittäen kaikki demokraatit yhteen taistelussa sekä oikeistolaisia että liberaaleja vastaan. Rakentamatta itselleen mitään harhakuvitelmiä voimattoman ja kaikissa peruskysymyksissä taantumuksen edessä nöyristelevän kadettilaisen liberalismin suhteen työläiset käyttävät sen ja taantumuksen välisiä yhteenottoja hyväkseen, oman luokkaorganisaationsa hyväksi, oman demokratiansa hyväksi, joka nyt kaikessa hiljaisuudessa kypsyy Jefremovien ja Rjabushinskiin orjuuttamien kansanjoukkojen uumenissa.

„Vastuunalaista” oppositiota vastaan tähdätyn oikeistolaisten taistelun on palveltava ja se tulee palvelemaan — työväen likvidaattorivastaisen taktiikan ansiosta — sellaisen „opposition” tietoisuuden kehittymistä ja itsenäistä järjestymistä, joka ei kaipaa perin vähän kunniaakasta „vastuunalaisen” titteliä.

„*Nevszkaja Zvezda*” № 6,
toukokuun 22 pnä 1912
Allekirjoitus: B. G.

Julkaistaan „*Nevszkaja Zvezda*” lehdessä
tekstin mukaan